



## Långhult

Sägenskyllt uppsatt på platsen.

### Älvastrecket

Långhults skog var på sin tid en mycket vacker liten torpby där den låg på backen med Stensjöns vatten nedanför. Där lär enligt sägnen näcken ha spelat så underbart vackra låtar allrahelst om gårdens folk förplägade honom med en sup någon gång då och då. Men så kom till Svensa en ägare som var godtemplare och då beslöt näcken att dra på med en ny låt som han kallade "Älvastrecket". Han spelade och allt gårdens folk kom ut på backen för att dansa. Gårdens ägare fick inte på sig mer än ena träskon, den andra foten trädde han i en tom sillafjårding. På det sättet dansade han en vild dans tills jorarna/tunnbanden gick av sillafjårdingen och av farten slungades ut i Stensjöns vatten. Sen var det slut med den vilda dansen och enligt sägnen visade sig näcken aldrig mera där.

*Uppgiftslämnare: Gustav Jönsson, Långhult. Upptecknare efter kassetbandsinspelning: Gun Andersson. Intervju gjord 1978 av Gun och Ture Andersson och dottern Ann-Marie Dannegren.*

### Trollkvinnan

När min bror Johannes en gång vaktade kreaturen vid Långhulta bjär (berg), fick han se en trollkäring (ett troll) sittande på berget, och hon hade kastat "pattarna" över axlarna. Johannes blev rädd och sprang.

*Uppgiftslämnare: Elias Bengtsson, Ugnhult, upptecknare: Bengtsson. Hallands kulturhistoriska museums arkiv och samlingar, Varberg. 1920-tal.*

### Långhults bjär



På detta berg (Långhults bjär) kunde man ofta se ett stort eldbål förr. Det flammade som en väldig eld och syntes vitt omkring. Man kunde mycket väl besöka bålet, och hade man då med sig en kniv, som använts vid djurslakt, och kastade den i elden, öppnade sig marken och den besökande kunde träda in i en kammare, vari kopparkittlar och penningskrin stodo i långa rader, fulla av silver och guld och

alltid fick man taga sig ett skrin - såvida man kastat en använd slaktkniv i bålet och fått inträde i det underjordiska rummet eller rummen (salar). En gång var det en besökande, som ville bemäktiga sig ett större skrin, men då ropade en röst: "Tag icke det, ty den som skall ha det, är icke född än!" Men så fick han ett mindre skrin.

*Uppgiftslämnare: Severin Andersson, Ugnhult, upptecknare: Bengtsson. Upptecknat 8 oktober 1924. Hallands kulturhistoriska museums arkiv och samlingar, Varberg.*

### *Kurt i Långhult berättar*

#### **Trollens kopparkärl**

När det fanns många stora kopparkärl vid slakt, sades det att kärnen lånats av trollen, som bodde i Stora Bjär. Så är sägnen, så berättade de gamla.

#### **Suggan vid Kroksjön**

De gamla kunde skrämra oss ungar med att det vid Kroksjön sprang en sugga, som hade en länk om benen. Hon kunde springa över vägen strax före Kvarnsjön. Vi var alltid rädda när vi skulle förbi där. Evert och Arne hade en gråhund som slet sig ibland. En gång när jag kom, stod den jäveln mitt på vägen och morrade dovt. Jag blev så jävla rädd och sen hörde jag en länk som skramlade med.



#### **Spöket och näcken**

Mellan Långhult och Ekhult har det funnits ett mörkt spöke som gått på vägen i kvällningen. De gamla pratade om det. Albin, August och Augusta pratade om att i Kvarnsjön, där bodde näcken och skrämde oss med det, kan veta.

*Uppgiftslämnare: Kurt Karlsson, Långhult, född 1933, upptecknare: Sara Ljungström, 6 juni 2019.*

#### **Vägbeskrivning**

*Om du följer avtagsvägen, en kilometer från sägenskyltens plats i Långhult, kommer du till Långelta bjär. Där bilvägen tar slut går du cirka 100 meter till högsta punkten. Det var där det sägs att eldbålet fanns.*

#### **Skatter**

I Långhult i Krogsred var en gubbe ute och gick i skogen och fick se en gryta, som hade kommit upp ur jorden, och en orm låg på. Han tog grytan, men ormen bet honom i benet, så foten blev alldeles sned.

*Berättat av Severin Dalqvist, f. 1867 i Drängsred*

*Upptecknat av Helmer Olsson 1938*

## **Födelse och barndop**

Det var en gammal gubbe i Långhult, som alltid lade en sax och en psalmbok i barnens bädd, innan de var döpta.

De skulle ha barnen allastans, innan de döptes, de satte dem på hästryggen, så att de blev redigariare.

Om modern under havandeskapet satte sig på en kista, så fick barnen kisteknappar.

*Berättat av Josefina Andersson, Hallsbo, Drängsered, född år 1875 i Krogsred*

*Upptecknat av Helmer Olsson 1939*